

Betænkning

over forslag til lov om adoption.

(Afgivet af udvalget den 25. april 1956).

Udvalget har holdt 9 møder og har herunder haft samråd med justitsministeren, finansministeren, indenrigsministeren og kirkeministeren.

Udvalget har dels skriftligt, dels mundtligt under møder stillet de pågældende ministre en række spørgsmål, som er besvaret skriftligt eller mundtligt. Udvalget ønsker særligt at fremhæve, at finansministeren under samrådet lovede i næste samling at fremsætte lovforslag om ændring af loven om arveafgifter, således at adoptivbørn og adoptanter og deres slægt fremtidig vil komme til at betale samme arveafgift, som hvis adoptivbarnet havde været adoptanternes ægtebarn. Endvidere har indenrigsministeren efter et samråd tilsendt udvalget et udkast til ændring af cirkulæret vedrørende meddelelse af dansk indfødsret, som agtes udsendt, såsnart nærværende lovforslag er endeligt vedtaget, og som letter adgangen til opnåelse af dansk indfødsret for fremmede børn, der adopteres af danske forældre. Udkastet er optrykt som bilag til betænkningen. Endelig har kirkeministeren og justitsministeren lovet efter lovforslagets vedtagelse at foretage en ændring af reglerne for udstedelse af dåbsattester, således at det ikke fremtidigt kan læses af en almindelig dåbsattest, at den pågældende person er et adoptivbarn.

Da formuleringen af lovforslagets § 5 forekommer udvalget for absolut, stiller *udvalget* nedenstående, af justitsministeren tiltrådte ændringsforslag nr. 2, som tilsigter en ny affattelse af paragraffen, der vil gøre

det lettere at administrere bestemmelsen til gavn for barnet.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af Vagn Bro, Gideon, Karlskov Jensen, Thisted Knudsen og Ellen Poulsen) har ment at kunne tilslutte sig lovforslaget, efter at justitsministeren har tiltrådt de nedenfor anførte af henholdsvis udvalget og udvalgets flertal stillede ændringsforslag nr. 2 og 3.

Angående ændringsforslag nr. 3 til § 13 bemærkes, at flertallet kan tiltræde ministerens forslag om, at barnet skal arve og arves af adoptanten og dennes slægt, som om det var adoptantens eget barn. Flertallet kan ligeledes tiltræde, at det i de hyppigst forekommende tilfælde er den rimeligste ordning, at det arveretlige forhold mellem adoptivbarnet og dets virkelige forældre falder bort. Der vil dog forekomme tilfælde, hvor det ved adoptionen kan forudses, at der efter adoptionen vil bevares en vis forbindelse mellem barnet og dets slægt, og det synes naturligt, at slægten, når den i sådanne tilfælde ønsker at stille barnet arveretligt, som om adoptionen ikke var sket, skal kunne gøre det, uden at den henvises til — i det omfang det er muligt — ved testamente at sikre barnet en sådan arveret. Der tænkes her navnlig på tilfælde, hvor barnet adopteres af bedsteforældre eller af en søster eller broder til en af forældrene, men også på nogle af de tilfælde, hvor barnet adopteres af moderens eller faderens ægtefælle eller af nære personlige venner. Med henblik på disse tilfælde fore-